RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 105.169 van 27 maart 2002
in de zaak A. 96.406/VII-23.518

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Joegoslavische nationaliteit, op 13 oktober 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 14 juni 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 12 december 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 31 januari 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen kwamen België binnen op 24 augustus 1999 en verklaarden zich op 26 augustus 1999 vluchteling.

1.2. Op 14 juni 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 18 september 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen. De bevestigende beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij luidt letterlijk als volgt :

> "Volgens zijn opeenvolgende verklaringen zou betrokkene een etnische Albanees afkomstig uit Cernicë (gemeente Gjilan), Kosovo zijn. Tijdens de NAVO-bombardementen zouden de Serviërs wraak hebben genomen op de Albanezen en de Albanese bevolking verjaagd hebben. Betrokkene en zijn gezin zouden uit angst naar de bergen gevlucht zijn, vanwaar ze zagen dat hun woning zou in brand gestoken zijn. Toen het offensief in alle hevigheid zou losgebarsten zijn, zouden betrokkene en zijn gezin naar Albanië gevlucht zijn. Omwille van de onstabiele situatie aldaar zou betrokkene, vergezeld van zijn echtgenote en hun vier minderjarige kinderen, naar

België uitgeweken zijn, waar hij op 26 augustus 1999 asiel aanvroeg. Betrokkene verklaarde uitdrukkelijk niet terug te kunnen keren omwille van de onstabiele situatie in Kosovo.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen elementen of feiten heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren bij een eventuele terugkeer naar Kosovo. Sinds betrokkenes vertrek is de situatie er immers gevoelig gewijzigd. Overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, zijn het bestuur en de controle van Kosovo volledig in handen van de internationale gemeenschap. In geval van moeilijkheden kan betrokkene zich wenden tot die internationale gemeenschap, die ernstige inspanningen levert om de orde en rust te herstellen met het oog op de normalisering van het dagelijks leven in Kosovo. Bovendien hebben de Servische ordetroepen en autoriteiten zich sindsdien uit Kosovo teruggetrokken.

Uit betrokkenes opeenvolgende verklaringen blijkt duidelijk dat zijn asielaanvraag kennelijk ongegrond is, waardoor de Commissaris-generaal het in de gegeven omstandigheden niet noodzakelijk acht betrokkene te horen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 14 juni 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

De bevestigende beslissing ten aanzien van de tweede verzoekende partij luidt letterlijk als volgt :

"Volgens haar opeenvolgende verklaringen zou betrokkene een etnisch Albanese afkomstig uit Cernicë (gemeente Gjilan), Kosovo zijn. Toen de oorlog zou losgebarsten zijn, zou betrokkene met haar gezin door de Serviërs uit hun huis verjaagd zijn. Op 15 april 1999 zou betrokkene Kosovo ontvlucht zijn. Aan de grens met Albanië zouden haar identiteitsdocumenten geconfisceerd zijn. Via Albanië, Italië en Frankrijk zou betrokkene, vergezeld van haar echtgenoot en hun vier minderjarige kinderen, naar België uitgeweken zijn. Zij vroeg er op 26 augustus 1999 asiel aan. Betrokkene verklaarde uitdrukkelijk niet terug te kunnen keren omwille van de onstabiele toestand in Kosovo.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen elementen of feiten heeft aangehaald waaruit blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren bij een eventuele terugkeer naar Kosovo. Sinds betrokkenes vertrek is de situatie er immers gevoelig gewijzigd. Overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, zijn het bestuur en de controle van Kosovo volledig in handen van de internationale gemeenschap. In geval van moeilijkheden kan betrokkene zich wenden tot die internationale gemeenschap, die ernstige inspanningen levert om de orde en rust te herstellen met het oog op de normalisering van het dagelijks leven in Kosovo. Bovendien hebben de Servische ordetroepen en autoriteiten zich sindsdien uit Kosovo teruggetrokken.

Uit betrokkenes opeenvolgende verklaringen blijkt duidelijk dat haar asielaanvraag kennelijk ongegrond is, waardoor de Commissaris-generaal het in de gegeven omstandigheden niet noodzakelijk acht betrokkene te horen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 14 juni 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

Dit zijn de bestreden beslissingen;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in het eerste middel een schending van de hoorplicht en van de rechten van verdediging inroepen, doordat de commissaris-generaal zijn beslissingen heeft genomen zonder hen uit te nodigen voor een verhoor waarin zij hun relaas en standpunt konden doen kennen;

Overwegende dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet);

Overwegende dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen; dat de bevestigende beslissingen van de commissaris-generaal om reden dat de aanvragen van de verzoekende partijen kennelijk ongegrond zijn, niet als zulk een maatregel kunnen worden gezien; dat deze beslissingen immers voortvloeien uit de toepassing van artikel 52 van de vreemdelingenwet en niet zijn gestoeld op het persoonlijk gedrag van de kandidaat-vluchtelingen zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur; dat derhalve niet is voldaan aan één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden van de hoorplicht; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partijen in het tweede middel een schending inroepen van de artikelen 1, A (2) en 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat geen rekening werd gehouden met hun subjectieve vrees en met de, zoals blijkt uit een rapport van Amnesty International en uit krantenartikels, politiek onstabiele toestand in

Kosovo; dat de verzoekende partijen stellen nog steeds te vrezen voor vervolging wegens hun origine in Kosovo;

Overwegende dat de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen kennis hebben genomen van de bevindingen, vaststellingen en conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hebben geleid tot de bestreden beslissingen, aangezien zij deze bij de uiteenzetting van hun middel betrekken; dat, nu blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de beslissingen kennen, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de aangehaalde wetsbepalingen, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat de verzoekende partijen eveneens opwerpen dat de bestreden beslissingen artikel 52 van de Vreemdelingenwet schenden; dat echter niet wordt ingezien en de verzoekende partijen ook niet verduidelijken op welke manier de bestreden beslissingen welk onderdeel van artikel 52 zouden hebben geschonden; dat het middel niet de voldoende duidelijke omschrijving van de vermeende overtreden rechtsregel bevat noch voldoende duidelijk de wijze omschrijft waarop de bestreden handelingen die regel zouden hebben geschonden; dat dit onderdeel van het middel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissingen kan leiden en niet ontvankelijk is;

Overwegende dat de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gemaakte beoordeling van de ingeroepen vrees van de verzoekende partijen steunt op resolutie 1244 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties; dat de verzoekende partijen deze vaststelling van de actuele toestand trachten te ontkrachten door te verwijzen naar andere bronnen, zonder deze te betrekken op hun persoonlijke situatie; dat deze bronnen niet weerleggen dat de commissaris-generaal naar recht en redelijkheid tot zijn vaststelling van de actuele toestand in Kosovo kon komen op grond van de genoemde resolutie 1244;

Overwegende dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd;

Overwegende dat de verzoekende partijen tenslotte ook een schending van artikel 33 van het Verdrag van Genève inroepen; dat, zonder dat moet worden nagegaan of deze verdragsbepaling rechtstreekse werking heeft en of zij te dezen van toepassing is, moet worden gesteld dat daaruit niet zonder meer kan worden afgeleid dat de overheden die over de asielaanvraag moeten oordelen, niet zouden mogen beslissen dat die aanvraag niet ontvankelijk of ongegrond is; dat het verbod tot uitzetting of terugleiding enkel slaat op een uitvoerende beslissing op grond waarvan de vreemdeling die zich vluchteling heeft verklaard verplicht zou worden terug naar zijn land van herkomst te gaan, dat de commissaris-generaal terzake slechts een advies geeft overeenkomstig artikel 63/5 in fine van de Vreemdelingenwet; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig maart tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

L. JOLIE. **E. BREWAEYS.**